

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.016 van 13 januari 2015
in de zaak A. 214.637/VII-39.286.**

In zake : het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering,
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Deborah Smets
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 27B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de NV DECOCK
gevestigd te 9991 Maldegem
Vliegplein 10

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 januari 2015, strekt tot de nietigverklaring van arrest MHHC-14/82-VK van het Milieuhandavingscollege van 2 december 2014, waarbij het beroep tegen de beslissing van de gewestelijke entiteit van 15 januari 2014, houdende het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete wegens de opslag van chemicaliën zonder daarvoor te beschikken over een milieuvergunning, ontvankelijk en in de aangegeven mate gegrond wordt verklaard.

Het administratief dossier is op 12 januari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In een enig middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 16.4.19 § 3 en 4 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, in samenhang gelezen met artikel 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 mei 2011 houdende vaststelling van de rechtspleging voor het Milieuhandhavingscollege.

De verzoekende partij herinnert eraan dat het Milieuhandhavingscollege over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat het op onaantastbare wijze kan oordelen of de opgelegde straf afgestemd is op de ernst van het milieumisdrijf – inbreuk, en of er rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin de vermoedelijke overtreder milieu-inbreuken of milieumisdrijven heeft gepleegd of beëindigd. Zij stelt dat het Milieuhandhavingscollege hierbij echter uiteraard wordt beperkt door artikel 7 van het Procedurereglement. Op straffe van onontvankelijkheid dient de beroepsindiener in zijn verzoekschrift een uiteenzetting van de bezwaren te formuleren. Het is in het licht van deze bezwaren dat het Milieuhandhavingscollege de bestreden beslissing dient te beoordelen. Voert de beroepsindiener bepaalde bezwaren niet aan, dan kan het Milieuhandhavingscollege, met uitzondering van zaken van openbare orde, deze niet zelf betrekken in het arrest en deze een cruciale rol laten spelen bij de afhandeling van het beroep. Er dient volgens de verzoekende partij te worden vastgesteld dat de beroepsindiener in het eerste bezwaar een miskennis van de motiveringsplicht heeft aangevoerd. Het is dit bezwaar dat door het Milieuhandhavingscollege gegrond wordt verklaard, en geleid heeft tot een vermindering van de opgelegde geldboete. Evenwel wordt de boete niet verminderd omwille van het feit dat de bestreden beslissing op onjuiste gegevens gebaseerd is, maar omdat het Milieuhandhavingscollege van oordeel is dat het kennelijk redelijk was geweest om bepaalde zaken meer in het voordeel van de beroepsindiener te laten doorwegen bij de bepaling van de hoogte van de boete. Het Milieuhandhavingscollege verlaagt de boete met andere woorden op grond van een beweerde miskennis van het proportionaliteitsbeginsel. Een miskennis van dit beginsel wordt evenwel niet in het gegrond verklaarde bezwaar aangevoerd. Dit kan, steeds volgens de verzoekende partij, "uiteraard niet". De ruime beoordelingsbevoegdheid kan enkel en alleen worden toegepast binnen de door de beroepsindiener bepaalde grenzen, die in het verzoekschrift worden uiteengezet. Daarenboven is het proportionaliteitsbeginsel niet van openbare orde.

De verzoekende partij vergist zich klaarblijkelijk.

"Eigenlijk is er geen verschil tussen het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Wat zijn motieven anders dan de redenen van een bestuurshandeling, en hoe kunnen redenen aanvaardbaar zijn als ze niet redelijk zijn? Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim (...). Als een motivering aan al deze eisen voldoet, dan volgt de ultieme toets of de conclusie, het eigenlijke besluit dus, niet "kennelijk onredelijk" is. In die zin is het redelijkheidsbeginsel het "laatste" aspect van het motiveringsbeginsel" (M. Boes, "Het redelijkheidsbeginsel", in Beginselen van behoorlijk bestuur, I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), Brugge, die Keure, 2006, p. 179).

Het cassatieberoep mist iedere ernst en is ontoelaatbaar, zowel in de juridische als in de spraakgebruikelijke betekenis van het woord. Het voldoet dus niet aan de vereisten bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Het is proceseconomisch niet verantwoord om nu toepassing te maken van artikel 37, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en de vrij omslachtige procedure van geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep op gang te brengen.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De kosten van het beroep, bepaald op 200 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Deze beschikking is, na beraad, te Brussel uitgesproken, op dertien januari tweeduizend vijftien, door :

	Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
bijgestaan door		
	Bart Tettelin,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Bart Tettelin

Eric Brewaeys